

жи да го доведѣтъ наскоро тука прѣдъ царицата. (исменія отива) •

Мерона. — Осещамъ че и тая грижа е безполезна. Полифонть оголѣмява злото ми състояніе като отмахва сынъ ми отъ прѣстола. Омаенъ, прѣзира нараненото ми сърдце и ми подава рѣкѣтъ си!

Евриклесъ. — Вашитѣ злополучія ся по голѣми отъ колкото гы вый вѣрвате, азъ знамъ че тая женидба докача на славата ви и на честѣтъ ви. Нѣ ако жѣлаете щото прѣстолѣтъ да остане въ рѣцетѣ на същійтъ му Господаръ, вы трѣба да приемитѣ тая женидба, защото тя е волята на началниците и на войниците, и тѣ, вѣрвамъ че....

Мерона. — Не, сынъ ми неможе никѣкъ да търпи това, заточеніето ще му бѣди по-малко ужасно отъ колкото това бодло бракосочетаніе. Моята любовъ къмто Ежистъ отдавамъ Полифонть умразенъ. Ты който на прѣдъ ми окоряваше така Полифонть, сега ма съвѣтваш да му дамъ короната заедно съ рѣкѣтъ си. Ахъ! що говоришь за Бога? на мѣсто това кажими сынъ ми живъ ли е. Научи ма прочее...

(дохожда ежистъ забиколенъ съ стражари.)

Евриклесъ. — Ето, чужденецѣтъ когото вы чакате съ нетърпеніе да испитате.